

Zonder dagbesteding was school niet mogelijk geweest

Thijs kreeg de diagnose autisme toen hij drie jaar was en nog met zijn ouders en zusje in Thailand woonde. Het gezin keerde later terug naar Nederland, zodat Thijs naar het speciaal basisonderwijs kon. 'Wat waren we blij en dankbaar, dat er in Nederland zoiets als speciaal onderwijs bestaat,' vertelt zijn moeder Renske, die destijds verwachtte dat de rust weer een beetje zou terugkeren. Niets bleek minder waar...

Renske: 'Het werden twee hele pittige schooljaren. Regelmatig werd ik gebeld dat hij zo boos was in de klas en of ik hem kon ophalen. Er werd speciale begeleiding voor hem ingeschakeld in de klas. Vele gesprekken volgden met de leerkracht en orthopedagoog. Uiteindelijk kregen we de boodschap dat hij niet meer op school kon blijven. Mijn ergste nachtmerrie kwam uit, mijn kind kon niet meer naar school. Dit kan toch niet zomaar? Wat nu?'

'24/7 een kind om je heen dat veel aandacht nodig heeft, is écht heel zwaar'

Het advies was dat hij naar ggz-dagbesteding zou moeten gaan om daarna weer terug te komen op school. Dat intense verdriet van mijn zoon vergeet ik nooit meer! Maanden heeft hij thuisgezeten zonder enige hulp of ondersteuning, want er was natuurlijk een wachtlijst. En wat doe je dan als ouder? Je laat al het werk uit je handen vallen. Gaat met dagplanningen aan de slag, je relatie met je partner komt onder druk te staan en de zorg voor je gezin valt je steeds zwaarder. Niets meer voor jezelf kunnen doen, omdat je 24/7 een kind om je heen hebt dat veel aandacht nodig heeft, is écht heel zwaar!

Uiteindelijk startte de dagbesteding en hij heeft dit negen maanden gevolgd. Van de ene op de andere dag hield dit op, want men zag geen 'groei' meer. Dit betekende geen terugkeer naar school, want de doelen werden niet behaald. We hebben alles en iedereen afgebeeld in onze regio en uiteindelijk vonden we een plekje bij een dagbesteding. Ook nu duurde het weken voor hij hier terecht kon. Deze dagbesteding stond vooral in het teken van buitenactiviteiten doen, kijken naar de talenten van het kind met een stukje onderwijs passend bij zijn niveau.

Dit is zijn redding geweest. Hij is hier twee jaar lang drie dagen in de week naartoe gegaan. Vaak met de nodige tegenzin, maar wat is hij daar gegroeid! Door alle druk van het moeten leren weg te nemen en dit in te vullen met simpele dingen als wandelen, trampoline springen en leren omgaan met de dynamiek van een groep, heeft Thijs zelfvertrouwen kunnen opbouwen. Met als resultaat dat we de stap naar school weer durfden te nemen.

Zo is hij op zijn veertiende gestart op het voortgezet speciaal onderwijs, na drie jaar thuiszitten. De eerste maanden is hij in de klas ondersteund door zijn vaste begeleider van de dagbesteding. We hebben heel wat moeten lobbyen bij de gemeente om hier geld voor te krijgen, maar zonder deze begeleiding was het nooit zo'n succes geweest.

'Mijn kind kon niet meer naar school. Dit kan toch niet zomaar? Wat nu?'

Het eerste schooljaar heeft hij afgesloten met alleen maar achten, negens en tiens op zijn rapport. Hij plant zijn eigen schoolwerk, leert zelf voor zijn toetsen en kan de hele dag naar school zonder enige begeleiding. Hij fietst zelfstandig naar school en deze ligt niet naast de deur.

Ook weet hij heel goed wanneer hij overprikkeld raakt en kan dit aangeven en hiernaar handelen. Hij is een blijde puber, die goed in z'n vel zit en met plezier naar school gaat. En wij ouders zijn zo onbeschrijfelijk trots op hem. Door passende zorg is hij veranderd van een eenzame thuiszitter naar een vrolijke schoolgaande puber!